

[Aksel Larsen.]

efterlyste et ordret citat af, hvad han havde sagt i sin forelæggelsestale, og jeg skal selvfølgelig gerne komme med det, når han ikke selv aner, hvad han har sagt. Det står spalte 3161 i folketingstidende, hvor statsministeren i sin argumentation mod tanken om folkeafstemning siger:

„Uanset hvorledes man formulerede spørgsmålet til vælgerne, ville en folkeafstemning i realiteten komme til at dreje sig ikke om Tysklands, men om Danmarks forhold til NATO, og dette forhold er, har jeg lov til at sige, forlængst afgjort af den danske vælgerbefolkning.“

(Stats- og udenrigsministeren [H. C. Hansen]: Altså var det falsk, hvad det ærede medlem sagde før!). Nej, når ministeren siger, at hvis vi sender sagen ud til folkeafstemning, bliver det ikke en folkeafstemning om Tysklands forhold til NATO, men om Danmarks forhold til NATO, så siger ministeren, at hvis vælgerne forkaster Parisaftalerne, ryger Danmark ud af NATO — på anden måde kan det hverken være ment eller blive forstået. Jeg må erkende, at det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen har polemiseret mod statsministeren og gjort opmærksom på, at noget sådant ikke vel burde kunne tænkes, da Danmark jo har vetoret og ikke sådan kan smides ud. Vi kan have forskellige meninger om, hvorvidt det er gavnligt, at Danmark er medlem af Atlantpagten — vi mener ikke det er gavnligt — men det er lige stærkt nok, at de, der har agiteret så stærkt for Atlantpagten, nu overfor agitationen for folkeafstemning siger: det kan vi ikke have, for det vil bringe vort forhold til Atlantpagten i fare. De, der siger det, giver udtryk for, at de er inderlig overbevist om, at hvis forslaget kommer til folkeafstemning, vil det blive forkastet.

Det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) siger, at der ikke er ret mange, der har krævet folkeafstemning efter hans opfattelse, kun nogle hundrede tusinde. Jeg bekender, at jeg ved ikke, hvor mange der er. Jeg ved, at på et vist tidspunkt havde vi mulighed for at opgøre tallet, og det var i december. Efter de offentlige protestudtalelser, der var fremkommet, og hvoraf størsteparten i måneder har ligget

inde i læsesalen, drejede det sig om ca. 200 000.

Siden er der kommet de mange små kuponer, indsendt fra denne tryksag, som har skabt så stor vrede i visse kredse. Hvor mange der er indkommet, ved jeg ikke. Jeg gik ud fra som givet, at når noget sådant blev indsendt til folketinget, blev det talt op, så man kunne få det nøjagtige forhold frem, og hvis det ikke er sket, håber jeg det sker.

Hvorom alting er, er det en kendsgerning, at det er flere hundre tusinde, der enten har protesteret mod tysk genoprustning eller har krævet folkeafstemning, mens de, der ønsker tysk genoprustning og ikke vil have folkeafstemning, i deres fattigdom klamrer sig til en petition, der har fået 500 underskrifter, hvorefter de udnævner disse underskrivere til at være fremtrædende modstandsfolk. Det var i fjor, at man, i besiddelse af et ret stort teknisk apparat, til flere tusinde mennesker udsendte opfordring til at skrive under på en henvendelse til regering og folketing om at godkende vesttysk genoprustning, og det hele, man kan præstere, er 500 underskrifter. Jeg forstår, at man har brug for støtte, og jeg forstår, at det er svært at få denne støtte. Derfor er man så glad for disse 500, og derfor siger man som det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) hånligt: der er måske kommet 100 000, der kræver folkeafstemning, herregud, de tæller ikke, de 500, som er imod, tæller mere.

Tænk på, at den overvejende del af den danske dagspresse har agiteret imod folkeafstemning og for tysk genoprustning. Tænk på, hvorledes der agiteres for den i radioen. Den diskussion, vi her fører for en trekvart tom sal, transmitteres ikke til lytterne, men i aften fik det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft lejlighed til at holde en agitationstale i radioen for tysk genoprustning. På den måde er mulighederne for at påvirke befolkningen, mulighederne for at drive oplysende virksomhed og politisk agitation fordelt i dette land, og de partier, der omtrent har skaffet sig monopol på at påvirke befolkningen for deres synspunkter, er alligevel bange for at lade den samme befolkning ved en afstemning afgøre den sag, der foreligger her. Der var en af de